

Sygdom. Følgen af, at et saadant Dyr kommer ind i en Sending, kan jo blive den, at hele Sendingen kan blive afvist, og hvis De ville tænke paa det store Tab, som derved kan foranlediges for alle Afsenderne, naar Dyret er med i denne Sending, saa maa De dog indrømme, at hellere maa den enkelte Mand lide noget Tab paa det Kreatur, som kan vække Mistanke om at være angrebet af en smitsom Sygdom, end at hele Massen af Afsendere skulle lide et stort og føleligt Tab. De Forhold, som navnlig i Eshjærg lede til Afvisning af Dyr, og som have ledet dertil i sin Tid, ere saadanne, hvor Dyret har Saar i Mundhulen eller Skrabiner eller slige Skavanker nede i Klovene, som kunne vække Mistanke om, at Dyret har lidt af Mund- og Klovsyge. Det er jo nemlig saaledes, at man meget let udsætter sig for, at et saadant Dyr, naar det kommer i en Transport til Hamborg eller andet Sted, vil kunne lede til, at Transporten stoppes. Nu siger man: Ja, saa behøver man kun at tage det Dyr bort fra Eshjærg og lade det gaa et andet Sted hen, saa bliver det eksporteret uden videre. Hvis det er saaledes, saa kan det kun være et Vidnesbyrd om, at det Dyr lægetilfyn, der er andet Steds, ikke er strakt nok, men derimod kan det ingenlunde være et Bevis for, at det Dyr lægetilfyn, der er i Eshjærg, er for strakt. Men det kunde jo ogsaa komme af en anden Grund, nemlig den, at Dyret har staaet i Eshjærg i en tre, fire Dage og er blevet behandlet dernede saaledes, at Saarene virkelig have helet og bedret sig i den Tid, og at der saa, naar det kommer op til Frederikshavn eller Alborg, hvor det nu er, ikke er nogen Grund til at afvise Dyret. Det har man vist ikke altid tænkt paa, naar man fra disse enkelte Tilfælde gav sig til at slutte til Forholdene i det hele taget og derpaa grundede en Dadel imod Dyr lægetilfynet i Eshjærg.

Jeg har ikke noget imod den Endring, der er foreslaaet som en ny § 2 i Loven, nemlig at Indenrigsministeriet skal kunne ansætte Tilfyn ved Slagterier, ikke alene, hvor disse findes i Havnestederne, men ogsaa, hvor de findes udenfor Havnestederne, naar de slagte i stort Omfang til Eksport, og jeg skal efter den Anvisning, den ærede Ordfører gav mig, tilføje, at Ministeriet skal gaa frem imod saadanne med al mulig Benvilje, men man maa dog ikke vente, at ethvert som helst Slagteri, hvor det saa findes, kan saa et Tilfyn ansat paa Statens Bekostning. Det er ikke og kan ikke være Meningen. Det er kun de betydelige Eksportslagterier, som kunne saa et saadant Tilfyn. Derimod

erkender jeg, og det skal jeg udtrykkelig omtale, at naar der i en By findes et betydeligt Eksportslagteri, og ved Siden deraf findes et andet Slagteri, som i mindre Omfang giver sig af med Slagtning til Udførsel, saa taler Billighed for, at man ogsaa sætter dette mindre Slagteri under Tilfyn paa Statens Bekostning og for ikke at skabe en Konkurrence for dette mindre Slagteri, som det vanskeligt kunde bære. Navnlig over for saadanne Tilfælde skal, jeg skal gentage det, Bestemmelsen her blive gennemført med Benvilje. Saaledes som § 1 er affattet, vil jo Tilfynet komme til at paase, ikke alene om Dyret har været angrebet af en smitsom Sygdom, men ogsaa om Dyret har været saa afmagret, at Rødet ikke kan anses for god og sund Handelsvare. Smidlertid er jeg gaaet med til at frasalbe den sidste Del af Tilfynet for det Tilfælde, at der ved Eksportslagteriet indføres en passende Sortering. Hele dette Spørgsmaal om Sortering eller Klassificering, hvad man nu vil kalde det, maa udelukkende behandles af Landbruget selv. Det er kun Landbruget, der gennem sine Foreninger og sine Tillidsmænd kan gennemføre en saadan Foranstaltning, og det er kun det, der kan afgøre, om den vil være til Gavn eller ikke. Men hvad her er staaet fast er, at hvis det kommer til en Klassificering eller Sortering ved et bestemt Slagteri, er Ministeriet villigt til at lade Spørgsmaalet om, hvorvidt Dyret er afmagret eller dets Rød, tjenligt til Handelsvare, falde bort for Dyr lægens Bekommende og at lade det gaa over til Klassificerings- eller Sorteringsudvalget, saa at det althaa bliver en Sag, der afgøres af dette Udvalg, til hvilket Ministeriet da har den Tillid, at det ogsaa vil paase, at Rød, der ikke egner sig til Handelsvare, ikke udgaar fra Slagteriet. I saa Henseende kan man rolig vente, at det meget hurtigt vil gaa op for vedkommende Slagteri, at det først og fremmest er i Slagteriets egen Interesse, at der ikke sælges Rød, om hvis Brugbarhed til Menneskeføde der kan være Tvivl. — Med Hensyn til Indskrænkningen af Lovens Gyldighed til et kort Naremaal skal jeg kun bemærke, at jeg hellere havde set, at denne Bestemmelse ikke var kommen ind i Loven. Jeg tror, at Loven, som jo har en dobbelt Side, dels at virke til Indførelsen af et Tilfyn med Rødetporten, men dels ogsaa at virke beroligende over for Forbrugerne i England, helst maatte have en ubegrænset Gyldighed, saaledes at det var en Sag, der fulgte af sig selv, at den forelagdes Rigsdagen til Revision, naar Forholdene viste, at der tiltrængtes en Re-